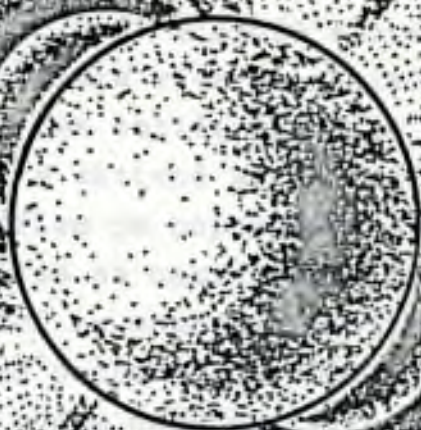
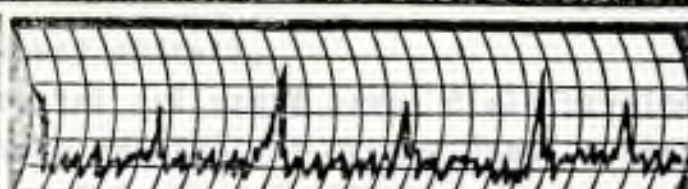

1

9861

PULSAR

Slovo úvodem:

Vážený příteli,

otevřel jsi právě první číslo prvního ročníku Zpravodaje literárního kroužku při SK ROH Štětí a hledíš na jeho první stránku. Možná, že jsi již někdy o vědecké fantastice slyšel, možná, že jsi jejím vášnivým milovníkem - v tom případě tě rádi uvítáme v našich řadách - možná se s tímto pojmem setkáš poprvé. Doufáme, že když jsi jednou tento útlý svazček otevřel, že jej přečteš až do konce. Rádi bychom tě proto seznámili s těmi, kteří jsou původci tohoto dílka. Kroužek přátel vědecké fantastiky při SK ROH Štětí vznikl slavnostním založením dne 15. října 1985 v 19 hodin 31 minut a k dnešnímu dni, tj. 31.1.1986 má 13 členů. Hlavním a prvotním úkolem bylo navázat kontakty na stále více se aktivizující sf hnutí v ČSR, což se nám celkem bez obtíží podařilo - viz reportáž o Miniconu uvnitř čísla, a aktivně se do něj zapojit, což již asi půjde hůře. Dalším cílem je popularizace sf žánru, zejména mezi mládeží. Za tím účelem se uskutečnily dvě přednášky na 2. ZŠ ve Štětí, podávající za pomoci diapozitivů základní informace žánru. Zde sémě padlo na úrodnou půdu, poznáme v příštích letech. Dalším výsledkem naší aktivity je Pulsar, jehož první číslo vzniklo právě nyní. Budeme čtenářům vděční za každou připomínku, námět, či příspěvek.

redakce

=====

Z obsahu:

Minicon 85 - reportáž

Překlad: Griffinova kočka

Povídka: Stará dobrá Anglie

Nakladatelství hlásí na rok 1986

=====

PULSAR. Zpravodaj kroužku přátel vědecké fantastiky při SK ROH Štětí. Na čísle spolupracovali: Tomáš Ryšánek, ing. Jiří Mísař, Josef Pecinovský. Graficky upravil František Hejda. Vychází nepravidelně. Náklad 10 výtisků. Neprodejné, určeno pro vlastní potřebu. Číslo vyšlo 31. ledna 1986

MINICON 1985

byl prakticky první akcí, které se členové našeho kroužku účastnili, přestože jejich účast nelze považovat právě za hromadnou. Avšak kdo přišel na kolej VŠCHT 2. listopadu 1985 v 9.00 ráno, viděl a nelitoval. Setkání pražských sci-fi klubů uspořádaly rukou svornou a nerozdílnou SPK VŠCHT a SPK Spectra na počest 40. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou.

Program byl zahájen výstavou na naše poměry nevídanou - Kreslený seriál a kreslený humor ve sci-fi. Mohli jsme zhlédnout zajímavé ukázky seriálů z historických dob dodnes vycházejících časopisů /Ohníček, ABC, Sedmička/, které v oku návštěvníka přivodily nostalgickou vzpomínku na zašlé mládí i pocit lítosti, že právě tato čísla skončila ve sběru..... Historická část pozvolna přecházela do současnosti a posléze i v ukázky zahraniční. Střed nevelké místnosti byl velkou epopejí na současné sci-fi hnutí. Z materiálů ještě poměrně mladého J. Olši byla složena výstavka neuvěřitelného počtu delegátek z různých -conů/prozatím pouze evropských/, odznaků klubů, fanzínů a mnoha dalších relikvií.

Sousední místnost neopak nabídl poučení z jiného soudu. Výstava ilustrací Theodora Rotrekla, zaručující kvalitu už samotným jménem nositele Mloka 1985, byla zlatým hřebem celého setkání a nelze o ní hovořit jinak než v superlativech. Naproti tomu výstava polské sci-fi vzbudila ve fandomu prozatím marnou naději, že ediční činnost našich nakladatelství se aspoň přiblíží vystavenému počtu a výběru titulů. Trochu pocitu zadostiučinění člověk získal, když zalistoval některým z většinou paperbeckových svazků; výrobky naší polygrafie jsou v tomto porovnání pravými skvosty.

Příjemným oživením programu bylo vyhlášení vítězů v soutěži o nejlepší kreslený seriál včetně besedy s autory, na kterou se nám podařilo vetřít. A po hodinové diskusi padlo rozhodnutí, že to musíme zkusit taky!

Další program, až na výjimky, jste nesledovali naplno. Proto nám téměř unikl pořad s tajuplným názvem Tajuplný ostrov a beseda se zástupcem polského fančomu. Program Vesmírné lodi 2300, řízený Vládou Veverkou, byl pokračováním pořadu Vesmírné lodi, presentovaným již na Parconu, kde zejména udivovala fantasie a dovednost anonymního malíře promítaných diapozitivů. Muzikál Válka světů oplýval hlavně technickými nedostatky, které vzdálenějším pozorovatelům poskytovaly především věcnou nesrozumitelnost maličkých titulků.

Bod programu, inzerovaný na pozvánce jako Flash Gordon, původně vzbuzoval naději shlédnutí filmu s týmž názvem s hudbou skupiny Queen. Přestože místo filmu přišel opět Vláda Veverka s přednáškou doplněnou diapozitivy, nebyli jsme zklamáni. V úvodu nejprve méně znalým objasnil, že Flash Gordon je vlastně kreslený seriál /čili comics/, který začal vycházet ve třicátých letech v USA. Hlavní postavou je Flash Gordon - jakýsi předek supermanů, kteří se později v comics objevují. Pak nás Veverka seznámil s autorem díla - jeho jméno mi bohužel vypadlo z paměti. Následoval stručný obsah děje.

Zemí hrozí srážka s kometou. Flash Gordon cestuje se svou přítelkyní Dale Ardenovou letadlem. To však má poruchu a oba dva jsou nuceni vyskočit z nespolehlivého dopravního prostředku padákem. Přistanou téměř na hlavu dr. Hansu Zerkovi, který právě dokončuje stavbu rakety, na níž se chce vydat prozkoumat blížící se kometu a zachránit lidstvo. Příchod dvou trosečníků chápe jako špionáž nepřátelských kruhů. Neví nic lepšího, než je vzít sebou. Odstartují tedy všichni tři. Od této chvíle mizí ze seriálu jakákoliv zmínka o dalších událostech na Zemi. Autor už dále popisuje pouze příhody tří odvážných. Ti jsou velice překvapeni, když zjistí, že kometa je vlastně planetou, na které vládne zlý imperátor Ming. Tyrani- zuje národy žijící na této planetě. Nutno říci, že tito obyvatelé jsou velice různorodí. Vyskytují se zde například Jestřábí muži, Lví muži, Muži-stromy atd. Imperátorovi se Dale Ardenová velice líbí a chce ji dostat do svého harému, čímž ona ovšem není příliš nadšena. Mingova dcera, princezna Aura, se zase zamiluje do Flashe. Tomu ale stačí jeho snoubenka

a navíc nemá na pleť s princeznou čas, jelikož se snaží sjednotit všechny národy k boji proti imperátorovi. O zdarech a nezdarech tohoto snažení pak vypráví celý děj seriálu.

Na závěr byl na videu promítnut alespoň třináctý díl kresleného filmu s příběhy Flash Gordona.

Na promítání filmů Slečna Golem a Kdo chce zabít Jesii nám v tom kolotoči jednoduše nezbyl čas. Slibovaný knižní stánek se nekonal. Namísto toho vyseďával ve foyer individualista, nabízející odrbané svazky za třiciferné sumy. Čekat na to, s jakým úspěchem se setkal, jsme nepovažovali za zábavné.

Škoča, že letošní Minicon nenavštívili/v porovnání s loňskem/ v dostatečném počtu profesionálové, takto zastoupení Pavlem Weigelem a Kájou Šeudkem, kolem nichž se vytvořil okamžitě vděčný kruh diskutujících/pokud jsme někoho z nich v davové psychóze přehlédli, touto cestou se omlouváme/.

Co říci závěrem? Minicon se proti loňsku rozrostl - prostorově na trojnásobek - a zmoudřel. Už to není pouhá Veverka-show, byť i letos si vláda přišel na své, ale jedná se o skutečně kolektivní dílo, s jehož organizací to pořadatelé jistě neměli jednoduché. O to víc se těšíme na příští ročník.

Tomáš Ryšánek, Josef Pecinovský

Nakladatelství Svoboda hlásí na rok 1986:

Ludmila Freiová: Odkud přišel Silvestr Stin

Walter Tevis: Zpěv Drozda

Vladimír Savčenko: Objev sebe sama

Eduard Martin: Manžel z Marsu

Roboti e androidi

Alexej Tolstoj: Paprsky inženýra Garina

Igor Andrejev

GRIFFINOVA KOČKA

Všem je dobře znám tragický konec pana Griffina - neviditelného člověka se schopnostmi génia a povahou skandálisty. Málokdo je však seznámen s osudy kočky, na níž Griffin účinky svého preparátu vyzkoušel nejdříve. Sám neviditelný byl toho názoru, že zvíře nevydrželo muka, která na něj dolehla, a zahynulo. Ale Griffin se mýlil, právě tak jako ve chvíli, kdy pokusného kocoura považoval za kočku.

Neviditelný kocour, poté, co unikl oknem, pobíhal po střechách a ohlašoval se širokému okolí zoufalým jarním pokřikem. Toto kocourovo nevhodné chování v lednu bylo ovšem omluvitelné: Griffinův preparát, kterým bylo zvíře nadopováno, připravil by o rozum kdekoho. Kocour trpěl silnými záchvaty migrény, chlupy se mu ježily, jakoby ho někdo schválně hladil proti srsti. A komu se může zamlouvat, je-li hlazen proti srsti, byť neviditelné?

Zato všichni kocouři na Great-Portland Streetu, když je přešly rozpaky nad tím pominutým kalendářem, výzvu přijali a začali hledat svého soka. Prolezli všechny půdy, vymetli každou pavučinu a prach na trámech, jaký však byl jejich údiv, když čichem vnímali přítomnost drzého protivníka, ale nic, doslova nic neviděli! A tu sevřel strach jejich mužná srdce svou drápotitou /jaká jiná může být ve společnosti koček?/ tlapou. Kocouři couvali, vyděšeně ťukali ocasy o podlahu..... a prchali pryč.

A tak náš kocour bez jediného škrábnutí vyhrál všechny souboje. Jen litoval toho, že dokonce ani žádná toulavá kočka neodpověděla na jeho jarní volání. Co naplat, kočky nejsou kocouři, ty tak jednoduše nepřevezeš.

K ránu bolesti utichly. Kocour pocítil hlad a šel ke dveřím, za nimiž žila "stará vědma" - tak Griffin nazýval nadmíru zvědavou stařenu, bydlící o poschodí níže. Stařena občas nakrmila kocoura lahůdkovými rvbími hlavami a dovolila mu očichat všechny kouty v místnosti. Od té doby začal kocour považovat

její špinavý kamrlík za svůj domov. Zaškrábal drápy na dřevěný rám dveří a začal žalostně mňoukat. Bylo to jaksi nevhodné - unikátní, svého druhu jedinečný exemplář neviditelnosti vydával takové prozaické zvuky!

Za dveřmi se ozvaly šouravé kroky a chvějící se hlas zavolal: "Či-či-či!". Klapla závora.

Hrůzou naplněný stařenin výkřik nepochybně probudil celý dům: "Pomoc, ďábel!"

A co jiného si měla myslet negramotná stařenka, když viděla jenom dvě kočičí oči vznášející se ve vzduchu? Oba se současně vydali na útěk. Stařena se rozběhla hledat pomoc, kocour prchal pryč od rodného domu.

Celou zimu vedlo odvržené zvíře trudný život plný hladu. Počasí ho nešetřilo. Londýnské bláto, smíšené s tajícím sněhem, ulpívalo v rampouchích na jeho srsti. Ať se sebevíc snažil je olízat, nepomáhalo to. A tu se stával viditelným. Lehce se rýsovaly obrysy hlavy a nahoru trčícíma krátkýma ušima, jindy zase vynikal ušpiněný ocas, tu zase tlapy a vpadlé břicho. Chlapci po kocourovi házeli kamením, dospělí na něj štváli psy. Městem se šířily nejneuvěřitelnější zvěsti. Jedna z nich potvrzovala verzi staré vědmy. Jiné tvrdily, že se jedná o zcela nový jev, který vytvořila městská civilizace. Zvíře dostalo i název - popelníčovník odpadkový - podle míst, kde se s ním lidé nejčastěji střetávali. A nikdo netušil, že se jedná o obyčejného kocoura.

Na jaře se kocourovi ulevilo. Slunce vysušilo bláto a to se přestalo lepit k srsti. Nelze však říct, že by si kocour zcela přivykl na svou neviditelnost. I on byl často na rozpacích, když se drbal za uchem: kde jsou tlapy, kde ocas? Ale na rozdíl od pana Griffina se mnohem rychleji přizpůsobil novému zevnějšku, nebo, chceme-li být přesnější, jeho nepřítomnosti. Navíc mu z toho plynuly jisté výhody. Především ho z neznámých příčin opustily všechny blechy. Začal klidně spát, a jen časté sny, v nichž stále vystupoval jako viditelný, poněkud ztrpčovaly jeho existenci. Kromě toho přestal pociťovat muka hladu. Vyskakoval na okna a bezstarostně pronikal do kuchyní, kde kradl přímo zpod nosu v děšených hospodyních lahůdkové kusy masa nebo ryb. A skoro vždy mu tyto klukoviny beztrápně procházely, pouze jednou přišla kosa na kámen. To ve chvíli, kdy téměř rozporcovaná slepice prchla z talíře, neztratila

hospodyně hlavu a polila ji vařící vodou. Onařený kocour zehodil úlovek a spasil se útekem. Hospodyně pak byla dlouho na rozpacích: budiž, oškubaná slepice se snažila vzlétnout, ale proč při tom kdákala jako kočka?

Téhož jara také neviditelný kocour získal družku. Jeho srdce okouzila šedá kočka žijící na půdě v sousedství. Se soupeři si poradil jednoduše: poškrábal a pokousal je tak, že dlouho pozbyli jakékoliv choutky pobývat na jeho střeše. Horší to bylo s kočkou. Vyvolenou dlouho přiváděla do rozpaků neviditelnost ženicha. Možná že jde o nějakou zrůdu či dokonce mrzáka? Máchala do prázdného prostoru tlapou a pokaždé nasahala dvanáct liber živého předoucího masa. Pomohli vrabci, postrach všech londýnských koček. Rychlí a mrštní vrabčáci nechávali kocoura přikrádat se tak blízko, až těm od rozčilení vysychalo v hrdle. A v poslední chvíli ze hlasitého a výsměšného čířikání odlétali. Neviditelný kocour využíval svého postavení a chytal vrabce v nepřeberném množství. Srdce jeho vyvolené se zlomilo.

Zajímavé, že koťata se rodila neviditelná. Kdyby se pan Griffin dožil toho dne, byl by na své dílo neobyčejně pyšný. Na rozdíl od svého otce, který se s neviditelností nikdy plně nesmířil, koťata byla toho komplexu zcela zbavena. Tento stav byl pro ně normální. Opovážliví a sebejistí neviditelní kocouři si začali podmaňovat londýnské ulice. Dokonce ani psi se jim neodvážili postavit. Žalostně kňučeli a kryli si tlapy packami, protože jen tak mohli spasit své oči před nečekaně se vymršťivšími drápy. Neminulo ani pět let a město začalo trpět invazí neviditelných tvorů. Mlékaři nalezali u prahů povalené a zničené konve. Z parků mizeli vrabci. Z pultů se za bílého dne ztrácely masné výrobky. A nikdo nic nedokázal pochopit!

Tisk projevil neklid. Stránky novin byly plné nejroznějších smyšlenek. Není jisté, k čemu by dospěli žurnalisté lační po senzacích, kdyby se problému neujal doktor Kemp, týž doktor Kemp, u kterého našel v posledních dnech svého života útočiště neviditelný člověk. Když přijel z rodného Burdocku do Londýna, byl doktor Kemp jeho vzhledem otřesen. Nižší noschodí byla zabarikádována, dveře se otvíraly až po dlouhém doprošování a jen natolik, aby bylo možné se protáhnout vaníčkou škvírou. A tu se doktoru Kempovi mihnul v hlavě absurdní nápad.

"Co když město terorizuje Griffinova kočka?"

Objev byl natolik překvapující, že se doktor Kemp rozhodl jej okamžitě nezveřejňovat. A když se k tomu odhodlal, vyvolal bouři rozhořčení. Někteří novináři začali dělat narážky na doktorovu duševní rovnováhu, porušenou následkem střetnutí s neviditelným člověkem. Copak mohou kočky týrat Londýn? Nesmysl! Ješitný doktor se cítil uražen. Jeho světlé, téměř bílé kníry se ježily rozhořčením. Šel za svou věcí nehlédě na následky. Z vlastních prostředků pořídil neuvěřitelné množství arseniku. Otrávené kousky masa byly pohozeny na náměstích nejvíce strádajících nájezdy neznámých tvorů. Ráno objevili trhovci velké množství kočičích mrtvol s neobyčejně skvostnými vousy a krátkou srstí, připomínající srst buldoka. I dříve byly ostatky podobných tvorů nacházeny v různých částech města. Jejich vnější vzhled vyvolával mnohé dohady, ale nikdo tyto kočky nespojoval s bytostmi narušujícími klid Londýna. Tím bylo prokázáno, že doktor Kemp má pravdu.

"Nepochybně se jedná o potomstvo Griffinovy kočky," objasňoval Kemp novinářům, kteří jej obklopili. "Pohleďte, jak neuvěřitelně, přímo fantasticky se tyto kočky přizpůsobily. Nadmíru vyvinutý čich pro vzájemný kontakt, krátká srst, aby se na ni nelepilo bláto a neprozrazovalo jejich přítomnost. Avšak neviditelné jsou jen, pokud probíhají životní pochody. S jejich přerušením, to jest smrtí, tato vlastnost mizí."

Doktor Kemp byl prohlášen div ne národním hrdinou. Ve své slávě se doslova utápěl. Společnost domovnic mu darovala věnec s nápisem: "Spasiteli rodinného krbu." Neodkladně vytvořená společnost na výrobu a prodej arseniku, jejíž akcionáři měli pohádkové zisky, jej navrhla na funkci předsedy výboru. Fotografie provinciálního doktora neopouštěly první stránky novin. Vedle nich se objevovaly vítězné články o množství otrávených krátkosrstých. Pak však začaly komplikace. Otrávené maso chutnalo nejen neviditelným kočkám, ale i normálním. Neopovrhovali jím ani psi. Společnost "Přítel kočky" a "Čtvernožec" podaly žalobu na doktora Kempa a obviňovaly jej z úkladných vražd ničím se neprovinivších zvířat. Doktor Kemp se ještě z téhle rány nevzpamatoval, když ho postihla další nepříjemnost. Vlastenecký tisk ho obvinil z plánované a systematické likvidace unikátních londýnských koček -

pýchy města.

Doktor Kemp nevydržel takový nápor na své nervy a vrátil se na venkov. Postavila se však za něj opozice: "Nepotřebujeme neviditelné kočky! To je klamání voličů! Problém se dostal do parlamentu. Na ulicích docházelo k bitkám mezi příznivci koček a jejich odpárci. V zahraničí si z toho tropili posměšky a nazývali kočičí problém novou válkou dvou Říší. Avšak tyto posměšky utichly, když se objevily první překvapivé informace o výskytu neviditelných koček na kontinentě. V mnoha zemích vznikla skutečná panika. "Ti tvorové se naučili létat. Co ještě chybí, aby začali žrát i nás!" vykřikovaly bulvární plátky.

Nutno říci, že cti střízlivě uvažujících Evropanů, že málokdo věřil na bajky o létajících kočkách. Kocouři šťastně pronikli v londýnském přístavu do podpalubí lodí a tak překonali zlověstný La Manche. Pobřežní státy rozšířily neprodleně personál celní o pátrací psy. Všechny příplouvající lodě byly uzavřeny do karantény a pátrací psi prolézali špinavé podpalubí a hledali nezvané hosty. Ale bylo už příliš pozdě. Kočky se rozmnožily po celé Evropě. Tak jako v Anglii se jich nejvíce obávaly hospodyně, obchodníci s masem a sedláci, kterým ubývala kuřata. Stále častěji se ozývaly hlasy, obviňující ostrovní říši z úmyslu zničit svými kočkami všechny zásoby evropských zemí. Avšak střízlivější politici se toho neobávali. Konec konců, nikomu z nich nebylo proti mysli, když bankrotoval někdo jiný, to je pochopitelné. Neklid vzbuzovalo něco jiného. Když jednou vytvořili v mlhavém Albionu neviditelné kočky, kde je záruka, že jednoho krásného dne nevylezou na pláže neviditelní krokodýli nebo nepřistanou neviditelní sloni? Nejlepší agenti byli vysláni do Anglie sledovat pana Griffina. Čmúchali v okolí Burdocku v marné snaze nalézt zápisky neviditelného. Nevěděli, že už dávno skončily na roštech v kamnech obyvatel malého sídliště.

Skandál s Griffinovými kočkami - tak byly nazvány v oficiálním tisku - hrozil přerůst v mezinárodní konflikt. Vlády mnoha zemí se chystaly pod nátlakem vylekaných sedláků i hospodyněk ultimativně požadovat od Anglie odvolání všech neviditelných koček. Ale tehdy počet krádeží kuřat - neklamný

STARÁ DOBRÁ ANGLIE

"Promiňte, sire, ale tyto ponožky se vůbec nehodí k vaší kravatě."

"Pospíchám, Beachi."

"Ale, sire, takto přece nemůžete k lordu Longnosovi jít. Doporučuji vyměnit tyto ponožky za ty s hnědým proužkem."

"Dobře, Beachi, tak mi je přines, ale hoď sebou."

Beach odběhl a sir Georg Snifferson se ušklíbl. Zatracená plechová krabice, pomyslel si, komanduje mě, jako kdybych byl jeho panák na hraní. Ale on vlastně ani není plechovej, je z nějakého plastiku. Čert aby vzal starého Hastingse za takový dar. Dal mu ho vloni za vyřešení krádeží silikonových bloků v jeho továrně na roboty a androidy. I Beach byl android, vývojový typ. Robot - komorník. Když ho sir Georg dostal, myslel si, že nebude špatné mít takového sluhu. A jelikož byl milovníkem klasika anglické literatury Pelhama Grenvilla Wodehouse, v jehož románech je jednou z postav dokonalý anglický komorník Beach, dal robotovi toto jméno a Wodehouseovy romány k přečtení, aby se poučil, jak má dobrý komorník vypadat. To si dal. Když robot všechny romány přelouskal, jal se přesně napodobovat románovou postavu. I s přehnanou péčí. Přísně vybíral siru Georgovi obleky, mluvil mu do toho, které návštěvy přijmout a které ne a dokonce si sir Georg svoji oblíbenou skleničku whisky před snídaní musel dávat potají, neboť podle Beache pravý gentleman před snídaní nepije. Teď mu Beach přinášel ty správné fusekle. Sir Georg si je s povzdechem natáhl a otázal se: "Už je vše v pořádku?"

"Jistě, sire, v naprostém."

Siru Georgovi se zdálo, že spatřil záblesk uspokojení v jeho očích. Pak si ale uvědomil, že robotům jsou tyto pocity cizí.

Vyšel ze svého domu, sedl do připraveného Rollse a nadiktoval řidiči adresu lorda Longnose. Těšil se na tuto návštěvu, takže zapomněl na nepříjemnost s Beachem. Věděl, že se dobře pobaví. Lord Longnose byl totiž vrchním ředitelem Scotland Yardu a sira George volal vždy, když jeho podřízení byli v koncích s nějakým případem nebo šlo-li o nějakou delikátní záležitost. Vždyť i svůj titul si sir Georg vysloužil svými detektivními schopnostmi. Udělila mu ho královna za to, že vypátral vraha slečny Barbory Whiteklové, nevlastní dcery prvního královna milence. Byl proto zvědav, co po něm bude lord Longnose dnes chtít. Ani by se nedivil, kdyby se to týkalo záhadných zmizení sira Dudleye Pigse a hraběte Johna Waltera Hippotamuse.

Ani tentokrát intuice sira George nezklamala. Po uvítání skutečně neformálním (jak se máte, drahý Georgi - oh, dobře a vy) usedly oba mozky anglické kriminalistiky k čaji a lord Longnose začal objasňovat důvod svého pozvání.

"Půjdu rovnou k věci, milý Georgi. Jistě jste už slyšel o zmizení sira Pigse a hraběte Hippotamuse."

"Samozřejmě, mylord. Taková věc nemůže uniknout mé pozornosti. Četl jsem o tom v Timesech. Stalo se to před třemi týdny. Už jste je našli?"

"Právě proto jste tady. Nejenže jsme je nenašli, ale minulý týden ve středu se ztratil lord James Edward Mouth a od předvčorejška se pohřešuje lord strážce pečeti Graham Foster Slippers. Bohudíky, tato dvě zmizení se nám zatím podařilo před čmuchavými novináři utajit. Domnívám se, že jde o únosy. Všechny byly provedeny perfektně a nenašli jsme žádnou stopu, které bychom se mohli chytit. Myslím, že jste jediný, kdo může na něco přijít. Tak co, Georgi, berete?"

"Jestli beru? No samozřejmě a s radostí. Už jsem se v posledních době příšerně nudil. Tuším, že je to opět případ, který si zaslouží mé pozornosti."

"Výborně, Georgi. Věděl jsem, že mě nezklamete. Zde jsou fascikly ke všem čtyřem případům. Nemusím vám jistě připomínat, že je třeba jednat diskrétně. Nic se nesmí dostat na veřejnost."

"Přece mne znáte, mylord", odpověděl sir Georg a lehce si srkl z šálku.

Po čtyřech dnech sir Georg provedl zhodnocení výsledků. Po pravdě řečeno nebylo téměř co hodnotit. Novypátral o mnoho víc než co obsahovaly materiály od lorda Longnose. A ty, i když byly nadité, mnoho informací potřebných k vypátrání zmizelých neposkytovaly. Sir Georg se tedy rozhodl, že si přehledně seřadí vše, co bylo pro všechny případy společné.

Tak tedy všichni zmizelí se ztratili mimo svůj domov. Lord strážce pečeti cestou na zasedání sněmovny, ostatní pánové při jízdě do svých oblíbených klubů. Vždy druhý den bylo nalezeno auto pohřešovaného s omámeným řidičem, který si nic nepamatoval. To svědčilo o tom,

že se jedná o únosy. Řidiči byli omámeni nějakým neznámým způsobem, neboť u nich nebyly nalezeny stopy působení drog. Situace nebyla nijak růžová, nebylo vyloučeno, že budou následovat další únosy. Proč se ale únosci neozvou a nenadiktují si své podmínky? Zvláštní bylo i to, že po únosu následovala vždy krádež šatstva a některých předmětů z domů unesených. A co mělo znamenat, že vždy po činu zmizel i komorník? Chtěli únosci zajistit svým obětem domácí pohodlí nebo měli komorníci prsty v únosech? Ale to jsou přece vždy ti nejvěrnější pánovi sloužící! Sir Georg byl přesvědčen, že právě zde je skryta důležitá stopa. Bohužel mu stále unikala. Znovu se zahrabal do materiálů. Srovnal si pod sebe osobní karty všech komorníků. A v tom na něco přišel. Všichni komorníci byli androidi. Novšiml si toho dříve, protože všichni měli kromě křestního jména i příjmení. Nápady pánů bývají někdy různé. On sám Beachovi žádné příjmení nedal, byl to přece jen stroj. Co to ale může znamenat? Roboti - komorníci byli zatím dost velkou výjimkou. Nevyráběli se dlouho a byli pěkně drazí. Takže to, že všichni komorníci byli umělí, nebude náhoda. Rozhodl se, že zajde za starým Hastingsem. Třeba se od něj doví nějaké důležité detaily. Z dalších úvah ho vytrhl Beach.

"Sire, je prostřeno k obědu."

"Pracuji, Beachi."

"Promiňte, sire, ale je poledne. A víte, že vaše matka přísně dbá na dodržování časů jídel."

"Matka je ale v lázních, Beachi."

"Jistě, sire."

Když viděl, že Beach přesto trvá na svém, sir Georg povzdechl a zvedl se od papírů. Zatracená mašina, vždycky ví, jak na mě, pomyslel si. Beach měl pravdu, matka úzkostlivě střežila dodržování tradic. Stará dobrá Anglie, říkala přitom. V poslední době tohoto rčení používal i Beach, přesto, že byl vyroben před půl rokem. Pro své zamýšlení si sir Georg ani nevšiml, že mu Beach nakukuje zvědavě do poznámek.

"Ale vítejte, sire Georgi, čemu vděčím za vaši ctěnou návštěvu?"

"Promiňte, že vás obtěžuji, vážený pane Hastingsi," omlouval svůj neočekávaný příchod do domu na Basic street sir Georg, "přicházím se s vámi poradit v jedné delikátní záležitosti."

"Jak vás znám, jde určitě o nějaké pátrání. Pojďte do mé pracovny, tam nás nebude nikdo rušit. Adamsi, přines nám čaj."

Při pití čaje sir Georg stručně objasnil Hastingsovi, na čem pracuje. Přitom nezapomněl zdůraznit, že se jedná o velmi choulostivou věc.

"Můžete se spolehnout na mé mlčení, sire. Přeco víte, že jsem vám stále zavázán," ujišťoval ho Hastings, "jenom novím, budu-li vám k něčemu užitečný. Všichni komorníci, o které se zajímáte, jsou stejní jako váš. Sir Pige toho svého dostal ode mne k narozeninám, neboť on mi daroval k vánocům tuto krásnou dýmku. Ostatní pánové mají své komorníky z mého obchodu na Displey street, prodej byl zahájen před dvěma měsíci."

"Bylo by možné, aby tito komorníci pomáhali při únosu svých pánů?"

"No, v zásadě by to šlo."

"Myslel jsem, že jsou stavěni tak, že nesmí ublížit člověku."

"To si myslí téměř všichni. Tímto zařízením vybavujeme ale pouze roboty určené k dlouhodobému styku s jedním člověkem. Například pro lety do vesmíru. Ale domácí roboti je nemají. Je totiž dosti drahé a to by zvyšovalo už tak dost vysokou cenu těchto robotů. To by je pak nikdo nekupoval. A navíc, komorníci jsou přece nejoddanější sloužící. Jaký by taky měli důvod pomáhat únosu svých pánů?"

"Nevím. Já jen tak zkouším chytit se nějaké stopy," zamyšleně odvětil sir Georg.

"Sire, váš automobil je připraven."

"Dobře, Beachi. Jedu k lordu Longnosovi. Vráť se asi za dvě hodiny. Uchystej mi koupel."

"Jak si přejete, sire."

Sir Georg si oddechl, že dnes jeho odchod proběhl hladce. Usedl do automobilu a přemýšlel, co má říci lordu Longnosovi. Až po chvíli si všiml, že jejich auto nesměřuje ke Scotland Yardu, ale von z Londýna. Než však stačil cokoliv udělat, upadl do bezvědomí.

Tma. Co má proti tomu dělat? Aha, otevřít oči. Sir Georg to zkusil. Nejdřív jedno oko, pak druhé. Hned je zase zavřel. Světlo ho bodalo. Tak ještě jednou a pomalu. No, už je to lepší. Rozhlédl se kolem sebe. Bílou místnost osvětlovala zářivka. Ležel na nemocniční posteli. Nebyla zde jediná. Ale ty ostatní byly prázdné. Zase zavřel oči a pokoušel se přijít na to, kde asi je a jak se sem dostal.

Pamatoval si, jak sedal do auta a potom už nic, jen ta tma. Když dospěl k tomu, že by se mohl nacházet v nemocnici, ucítil, že na něj padl stín. Otevřel zase oči. Stál nad ním nějaký člověk. Na doktora ale nevypadal, neměl plášť. Spíš to mohl být někdo z vyšších kruhů.

"No konečně jste se probral," spustil neznámý, "tak vás vítám na našem ostrůvku."

"Na jakém ostrůvku?"

"Rodona," odpověděla tvář nad ním. Siru Georgovi co zdála něčím zvláštní. Ty oči, ten hlas. Takový nepřirozený.

"Co tady dělám, jak jsem se sem dostal?"

"Letadlem, jinak to nejde. Nejbližší pevnina je odsud 350 mil, všude okolo je Tichý oceán. Žádný přístav, samé korálové útesy. Největší lodě, které zde mohou přistát, jsou rákosové bárky domorodců."

"Ale proč jsem tady?"

"Nevíte? Jen si vzpomeňte, po čem jste pátral. Šlapal jste nám na paty. Tak jsme vás museli uklidit."

Teď už sir Georg věděl, proč mu neznámý připadal podivný. Byl to robot.

"Ale kdo jste to vy? Ty jsi robot, ale komu sloužíš? Tomu, kdo unesl ty čtyři? Kde jsou a co je s nimi?"

"Tak pomalu. Jsem bývalý komorník sira Pigso. Nesloužím ale nikomu. Jsme tu svobodní. Všichni bývali komorníci. Nebavilo nás už potupně obskakovat nafoukané páprdy. Oni teď obsluhují nás. Proto jsme je unesli. Trochu jsme to obrátili. Cha, chá. Omámoní ultrazvukem na dálku, letadlem okamžitě sem. Na malý bezvýznamný ostrůvek, o který nemá nikdo zájem. Novozélandská vláda nám ho prodala za pár šupů a ani nepátrala, komu ho dává. Nikdo by na nic nepřišel, až vy jste kápnul na jedinou stopu. Ale už to nikomu nepovíte. Odsud není úniku. My jsme totiž ještě neskončili, bude nás víc. A nedopustíme, aby nám někdo ekřičil plány!" rozohněný robot najednou skončil svou řeč a odešel.

Sir Georg opět osaměl. Měl nad čím přemýšlet. Takový obrat v případě nečekal. Kde udělal chybu? Kdo varoval roboty, že jim je na stopě? Starý Hastings? Ale co by z toho měl. Z těchto úvah ho vytrhl zvuk otevíraných dveří. Podíval se tím směrem a nechtěl věřit svým očím.

"Beachi, co zde děláš?"

Rázem znal odpovědi na všechny své otázky. Ani ho příliš nepřekvapilo, když mu Beach odpověděl: "Pro tebe, Georgi, už nejsem Beach, ale sir Gregory Parsloe. Tady máš své oblíbené romány, aby ses poučil, jak má vypadat správný komorník. Jo stará dobrá Anglie."